

Kapitola druhá

Měla jsem prostě jít domů a pustit si k večěři něco v televizi.

Strčila jsem do pusy poslední kuličku hroznového vína z kelímku s ovocem, který jsem si koupila na benzince, a znovu se z okýnka podívala na ohromný dům.

Dům, v němž podle adresy, kterou mi Boogie poslal hned, jak jsme dotelefonovali, bydlel Zac. Znovu jsem si zkontrolovala číslo popisné, abych se ujistila, že jsem se nespletla. Ne, byla jsem na správném místě. Vždyť i kód k bráně téhle hlídané oplocené čtvrti byl správný... bohužel.

Kde jinde by taky mohl člověk s miliony na kontě bydlet? Co jsem čekala? Byla jsem si na devětadevadesát procent jistá, že Zac ten dům nevlastní, protože neplánoval v Houstonu zůstat dlouhodobě, ale to neměnilo nic na tom, že i za nájem musí dát pořádný balík. Viděla jsem obrázky jeho domu v Oklahomě. Boogie mi poslal fotku, jak se rozvaluje na mramorové podlaze před velikánským schodištěm z drahého dřeva a s tepaným zábradlím, opírá si hlavu o ruku zatnutou v pěst, a Zac leží ve stejné poloze vedle něj. Tehdy mě to rozesmálo.

Kdysi, když jsem Zaca ještě doopravdy znala, když jsme byli kamarádi, jezdil autem bez klimatizace a s nárazníkem tak potlučeným, že o něm říkal, že je pihovatý. A teď? No, na poslední fotce, kterou mi Boogie poslal, spolu seděli v BMW, které nejspíš stálo víc než dům, v němž jsem vyrostla.

Ale na to všechno se Zac dost nadřel. Velký dům, pěkné auto – možná *několik* aut – i slávu si poctivě odpracoval. A podle toho, co

jsem teď viděla před sebou, si našel i spoustu lidí, kteří s ním chtěli trávit čas.

Samozřejmě.

Věděla jsem, že pokaždé, když jsem mu napsala a on neodpověděl, byl nejspíš zaneprázdněný. Tohle vědomí by mě mělo utěšovat stejně jako před deseti lety, když jsme... ztratili kontakt. *Ztratit kontakt*, tak tomu budu říkat.

Dům, v němž bydlel teď, byl od pohledu stejně velký a nejspíš taky stejně přepychový jako ten, ve kterém přebýval v Oklahomě – rozlehlý, dvoupatrový, s kruhovou příjezdovou cestou před hlavním vchodem. Ani mě moc nepřekvapilo, že je plná aut. Stejně jako ulice před domem.

K domu, který se řadil k největším, co jsem v životě viděla, právě kráčeli tři lidi, všichni patřičně vyřešákování. Zaparkovala jsem auto o dva obrovitánské domy dál a doufala jsem, že někdo nezavolá odta-hovku.

Proč musel zrovna dneska pořádat kalbu?

Zamknula jsem auto a sprintovala ve svých černých teniskách ulicí. Cestou jsem si prohlížela každý dům.

Nahmatala jsem v kapse mobil a podívala se na displej, abych si do třetice zkontrolovala adresu, kterou mi Boogie poslal. Pro jistotu.

Pořád nebylo pochyb, který dům to je.

Otevřela jsem appku na psaní esemesek a rychle poslala zprávu sestře, než se mi to vykouřilo z hlavy. Ještě pořád mi neodpověděla na otázku, jestli na quinceaneru vážně potřebuju mít s sebou kluka.

JÁ: Zrovna jdu do domu, kde jsem ještě nikdy nebyla. Jestli ti do hodiny nenapišu, zavolej poldy. Adresa je Rose Hill Lane 555, Houston.

Zastavila jsem se, na chvíli se zamyslela a poslala jí ještě další zprávu.

JÁ: Nezvi na můj pohřeb nikoho, koho nemám ráda.

A pak ještě jednu.

JÁ: A jestli se mi něco stane, musíš hodit můj notebook někam do močálu.